

РОБЕРТО МАЗИ

БЕЗДАН КОСМИЧКИ

БЕЗДАН КОСМИЧКИ

Древна звездо што угасла си
светлосних година од девичанског тренутка
и далеким културама напојена:
шта твоје дубине крију?

Ако се приближим, осетим смрт,
или живот пусти што чуваш
у тајни твог недокучивог
погледа од куге, смоле, лаве.

И овај пад у бездан,
изван Хоризонта догађаја
који ми не да до утехе, и

претвара ме у Сингуларност,
тамо где се мисао заборавља, а
реч се разрешава (заувек).

КУЋА

И доћи ћеш и видети како гура (како)
удара северац када повија
жбуње и ломи курс који
се понавља, и разбија се по зидовима.
Упркос свему, још је дан – и ноћ је
изнад тишине празне куће
где су се некада палиле
светиљке – и мириси и шумови – и
повици када је све било отпор.
Као потамнео кристал се чини:
који не одбија већ све упија,
то не даје већ све узима – док
је звук све даљи и гласови
чиле, иза врата са решеткама.

КОНВЕКСНИ ФРАГМЕНТИ

У овој голој земљи демона,
као сегмент испљунут на земљу,
ја номад крећем на пут.
Када гвоздена воља оголи –
драгуљ заборава наш ум, што
без носеће структуре исклизава
низ скуте нагнутог терена.
А око лобање – међу фрагментима –
једног бледог сунца што зрачи,
једини (ја пловим) тако; конвексан
душама које ме окрзну,
док у вртлогу гласови вапе –
сада када око у светлости се губи.

Превела с италијанског
Мила Михајловић